

Afgang til at gjøre sig bekendt med den foreløbige Lov og Bekjendtgørelsen i det Diemed, som er tilstigit ved Bestemmelsen i Grundlovens § 30^e. Det er Formændens Udtalelser, og denne hans Mening er i fuldstændig Overensstemmelse med, hvad man er gaaet ud fra i Rigsdagen fra første Tid af med Hensyn til de provisoriske Love, hvorom der her er Tale, nemlig saadanne, som ere traadte ud af Kraft, forinden Rigsdagen kom sammen, og som der ikke kan være Tale om kunne vedblive at være i Live. Men, siger den ærede Rigsdagsmand, saa kan Regjeringen aldeles angerløs fremkalde en provisorisk Lov, lade den virke i nogen Tid og derefter sætte den ud af Kraft, førend Rigsdagen kommer sammen. Dette er aldeles forkeert; naar en saadan Lov er blevet meddeelt Rigsdagen, saa er der den fuldstændigste Leilighed for denne til at gjøre det Ansvar gældende, som den vil, imod Regjeringen, men det kan ikke gjøres ved Behandlingen af selve den meddeelte Lov, som er død og magtesløs, inden Rigsdagen kom sammen, men det maa skee paa anden Maade. Dette troer jeg er tydeligt, og saa tydeligt som muligt, udtalt i den af mig nævnte Fremstilling, der er given af Thingets Formand, — og skøndt der ikke er nogen Forpligtelse for den ærede Rigsdagsmand til at kjende den statsrettlige Opfattelse af dette Spørgsmaal, saa eksisterer der imidlertid en saadan med Belæggelse af en Mængde forskjellige Tilfælde, — thi der har været mange Tilfælde — hvor man er gaaet ud fra at fastholde det oprindelige i 1850 lagte Princip for Behandlingen af slige Love. I Overensstemmelse dermed vil den ærede Rigsdagsmand kunne finde en meget udsørlig, og, som man kan vente, grundig Gjennemførelse af Spørgsmaalets Besvarelse i afsøde Conferentsraad Larsens Statsret.

Tscherning: Jeg maa oprigtig talt tilstaae, at det vil Altsammen ikke kunne tilfreds-

stille mig; jeg skal meget gjerne indrømme, at Regjeringen har forsøgt at fyldestgjøre Grundloven, men jeg kan paa ingen Maade indrømme, at den Formand, som har ladet det være en Forelæggelse at dele Loven om, har gjort det berettiget, og jeg troer, at den Feil, som er begaaet, er af en anden Natur. Den ærede Minister sagde: Loven er magtesløs, thi den er kaldet tilbage, men det er ved en fgl. Resolution (En Stemme: Neil); Jo, der er Feilen; en provisorisk Lov er Lov, den er Lov som enhver anden og kan ligesaalet som enhver anden suspenderes ved en fgl. Anordning, den kan kun suspenderes i sin Virkning ved en anden provisorisk Lov; det er disse to Ting, som her komme i Betragtning, at der udgives en Lov, som kun kan suspenderes ved en anden Lov. Der ligger i begge disse to Ting en Ansvarlighed; det kan have været rigtigt, det kan have været urigtigt, det kan have været berettiget, det kan have været uberettiget at udgive Loven, det kan være endnu mere uberettiget eller urigtigt at kalde den tilbage, begge Dele maae kun skee paa en saadan Maade, som nødvendigvis medfører, at de blive bragte for Thinget, for at blive enten Love eller ophøre at være Love. Det bliver derimod tvivlsomt, naar dette Udtryk „forelægges“ kan forstaaes paa den Maade, som her er skeet, om man saa ikke tænker sig en taus Billigelse af Loven fra Rigsdagens Side, der faaer den samme Betydning som en virkelig Antagelse af Loven. Hvad er saa antaget her? Saa er her antaget ved denne Forelæggelse for det Første, at der er udstedt en foreløbig Lov, og dernæst, at den er suspenderet ved en fgl. Anordning; men det ligger i en fgl. Anordnings Natur, at Kongen personlig er berettiget, til at kalde den tilbage, hvorved altsaa den foreløbige Lov er bleven til en virkelig Lov, idet den, naar den har været forelagt, bliver staaende.